

Català:

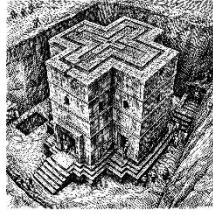
Esperit :Al cor de les Terres Altes etiòps, on l'aire és més lleu i el silenci sembla antic, s'alça Lalibela, a la regió d'Amhara, a 2.630 metres d'altitud. Més que una ciutat, és un batec espiritual: bressol de l'Església ortodoxa etiop i destí de pelegrinatge on la fe es viu amb tot el cos.

Aquí, la pedra no s'eleva, s'excava. Al segle XI, les esglésies van ser tallades directament a la roca volcànica, com si la muntanya hagués estat buidada per revelar un santuari ocult. Entre elles destaca Beta Giorgis, amb la seva planta de creu grega i els seus quinze metres d'alçada o de profunditat, segons des d'on es miri. A Lalibela, el sagrat sempre és descens i ascensió alhora.

Cada dia, sacerdots embolcallats de blanc celebren antics ritus mentre els fidels abracen les columnes i besen els murs de pedra. L'eco dels cants, la penombra rogenca, les mans recolzades sobre la roca componen una escena que sembla suspesa fora del temps, com un fresc viu que respira des de fa segles.

Reconegudes el 1978 com a Patrimoni de la Humanitat per la UNESCO, aquestes esglésies són molt més que un llegat històric: són una experiència íntima on la fe, la pedra i la llum dialoguen en silenci.

Aquestes fotografies no busquen explicar el que hi succeeix; busquen acostar-se a aquesta vibració profunda, allí on la pregària esdevé forma i la forma, memòria.

Castellano:

Espíritu: En el corazón de las Tierras Altas etíopes, donde el aire es más leve y el silencio parece antiguo, se alza Lalibela, en la región de Amhara, a 2.630 metros de altitud. Más que una ciudad, es un latido espiritual: cuna de la Iglesia ortodoxa etíope y destino de peregrinación donde la fe se vive con el cuerpo entero.

Aquí, la piedra no se eleva: se excava. En el siglo XI, las iglesias fueron talladas directamente en la roca volcánica, como si la montaña hubiera sido vaciada para revelar un santuario oculto. Entre ellas destaca **Beta Giorgis**, con su planta de cruz griega y sus quince metros de altura o de profundidad, según desde dónde se mire. En Lalibela, lo sagrado siempre es descenso y ascensión al mismo tiempo.

Cada día, sacerdotes envueltos en blanco celebran antiguos ritos mientras los fieles abrazan las columnas y besan los muros de piedra. El eco de los cantos, la penumbra rojiza, las manos apoyadas sobre la roca componen una escena que parece suspendida fuera del tiempo, como un fresco vivo que respira desde hace siglos.

Reconocidas en 1978 como Patrimonio de la Humanidad por la UNESCO, estas iglesias son mucho más que un legado histórico: son una experiencia íntima donde la fe, la piedra y la luz dialogan en silencio.

Estas fotografías no buscan explicar lo que allí sucede; buscan acercarse a esa vibración profunda, allí donde la oración se vuelve forma y la forma, memoria.

Andreu Noguero

Català

Arrel: En el sud, d'**Etiòpia**, s'assenten les ètnies ancestrals de la vall del riu Omo, declarades **Patrimoni de la Humanitat** per la UNESCO. La seva gran diversitat ètnica és una singularitat i riquesa cultural única que perdura més enllà del temps.

Recórrer aquesta vall i conviure amb les tribus permet percebre els orígens de la humanitat. Les Mursi, Suri, Hamar, Karo, Dassanetch, Ari, Benna Bodi, Arbore i Gnyangaton viuen com si el temps s'hagués aturat fa milers d'anys. El riu Omo i la terra sustenten la seva existència, i per sobreviure han desenvolupat tècniques que preserven íntegrament les seves tradicions, amb orgull i dignitat.

Viuen en un món ple de simbolismes: cicatrius i ornaments identifiquen el clan, l'estatus i la vida personal. La vestimenta és mínima, cobrint parts íntimes i assenyalant maduresa, maternitat o estatus. La intensa calor fa que qualsevol excés de tela esdevé inecessària. Els homes poden prescindir de roba, mentre que les dones combinen peces de tela amb cinturons de pell de cabra, teixint una simbiosi amb la natura.

Les pintures i ornaments corporals narren històries: collarets, braçalets i penjolls de perles i closques transformen el cos en un llenç vivent. Les dones Mursi i Suri porten discos d'argila al llavi; els Suri decoren la cara i cap amb argiles de colors i flors; els **Karo** continuen pintant-se el cos amb espectaculars dibuixos de motius florals; els Hamar llueixen pentinats molt elaborats i collarets; entre els Arbore les joies fetes a mà són molt habituals i cobreixen el cap i el cos amb fulares negres: els Bodi practiquen les més elaborades i impactants escarificacions corporals, una tradició encara vigent, en major o menor mesura, entre homes i dones de les ètnies del vall.

Aquestes imatges no només mostren la vida quotidiana: capten la força, l'essència d'un poble en plena harmonia amb un paisatge tan generós com exigent. El seus cossos, i la seva pell són testimonis vius d'histories personals i col·lectives, amb cicatrius gravades en ancestrals rituals, marques de la vida i rastres dels avantpassats, relat viu de supervivència, resistència, autenticidad.

Castellano:

Raíz :En el sur, de Etiopía, se asientan las etnias ancestrales del valle del río Omo, declaradas Patrimonio de la Humanidad por la UNESCO. Su gran diversidad étnica es una singularidad y riqueza cultural única que perdura más allá del tiempo.

Recorrer este valle y convivir con las tribus permite percibir los orígenes de la humanidad. Los Mursi, Suri, Hamer, Karo, Dassanetch, Ari, Benna Body, Arbore y Gnyagoton viven como si el tiempo se hubiera parado hace miles de años. El río Omo y la tierra sostienen su existencia, y para sobrevivir han desarrollado técnicas que preservan íntegramente sus tradiciones, con orgullo y dignidad. Viven en un mundo lleno de simbolismos: cicatrices y ornamentos identifican el clan, el estatus y la vida personal. La vestimenta es mínima, cubriendo partes íntimas y madurez, maternidad o estatus, El intenso calor hace que cualquier exceso de tela sea necesario. Los hombres pueden prescindir de ropa, mientras que las mujeres combinan piezas de tela con cinturones de piel de cabra, tejiendo una simbiosis con la naturaleza. Las pinturas y ornamentos corporales narran historias: collares, brazaletes y colgantes de perlas y conchas transforman el cuerpo en un lienzo viviente. Los Mursi y Suri llevan discos de arcilla en el labio; les Hamer decoran la cara y la cabeza con arcillas de colores y flores; los Karo continúan pintándose el cuerpo con espectaculares dibujos de motivos florales; los Hamer lucen peinados muy elaborados y collares; entre los Arbore las joyas hechas a mano son muy habituales y cubren la cabeza y el cuerpo con fulares negros: los Body practican las más elaboradas e impactantes escarificaciones corporales, una tradición todavía vigente, en mayor o menor medida, entre hombres y mujeres de las etnias del valle. Estas imágenes no solo muestran la vida cotidiana: captan la fuerza, la esencia de un pueblo en plena armonía con un paisaje tan generoso como exigente. Sus cuerpos, y su piel son testigos vivos de historias personales y colectivas, con cicatrices grabadas en ancestrales rituales, marcas de la vida y rastros de los antepasados, relato vivo de supervivencia, resistencia, autenticidad.

Vicky Planas